

SZERETETT BARÁTUNK, DR. SPISSÁK LAJOS EMLÉKÉRE

DR. SPISSÁK LAJOS
fizikus, tanár, fotográfus
(1949-2014)

Tanulmányai:

JATE fizikus szak

Munkahelyei:

NME KFFK, Metripond,
DATE Mezőgazdasági Főiskola

Főbb tevékenységei:

– A hódmezővásárhelyi Rotary Club alapító tagja (1998), majd titkára (1998-2007).

– Középiskolásként kezdett fotózni.

A Rosti Pál Fotóklub tagja, majd 10 évig a technikai referense.

2007-től digitális fotózással is foglalkozik, megtartva a fekete-fehér fotók saját kidolgozását.

Kezdetben természetfotókat, később szociofotókat készít, eljutva az optikai festészetig.

Számos cikket írt a *Fotó* című lapba a képmódosító eljárásokról és egyéb technikai megoldásokról.

– A *Vásárhelyi Látóhatár* folyóiratban több főlvetelével, technikai háttér munkájával (Nagygyörgy-hagyaték, Vásárhelyi képek) illetve írásával találkozunk.

– Ő készítette Imolya Imre: *Jogász almanach* című könyvének borítóját.

– A fotózás mellett tüzzománccal is foglalkozott, kutatva a tudomány és művészet kapcsolatát.

Főbb kiállításai

2009. *Idő érlelte szépség* – Szeged

2012. Galéria Kávéház – Szentes

2013. Spissák Lajos és Varga András hódmezővásárhelyi természetfotósok kiállítása

– Móra Ferenc Múzeum, Szeged

Az Art.Pagony Művészettörténeti Önképzőkör 8. Nyílt foglalkozása 2014 februárjában

Bár ünnepelni, víg együttlétre, együtttanulásra jöttünk most össze ezen a késő februári napon, mint oly sok éve mindig, első mondataim mégis másról kell, hogy szóljanak.

Felejthetetlen, pótolhatatlan Barátunkat, Spissák Lajost gyászoljuk, akinek most itt kellene ülnie közöttünk, hogy, mint esztendőök óta minden alkalommal, a számítógép mellől koordinálja, öntse formába esendő barátnői tevékenységét.

Az első foglalkozás óta tagja volt csoportunknak, és tudásával, széles gondolati horizontjával, emberségével és önfegyelmével erőt, példát és mély baráti szeretetet adott valamennyiünknek. Fanyarul kedves derüt a forgandó élet elviseléséhez.

Nem tudjuk, és nem akarjuk elhinni, hogy most nincsen itt! Itt van a szívünkben, gondolataink mélyén, miközben ott van Ő már szeretett Csillagai között is. Talán valamely olyan utat tesz most, olyan úton jár, melyet ama Hieronymus Bosch-kép tételez, mely a Fölszállás az Égi Paradicsomba címet viseli, s ahol az ismét-testiesült lelkek mozgása az Örökkévalóság felé tart...

S egy utolsó hozzátétel, beszédes kiegészítés búcsúszavainkhoz: a Nyílt Foglalkozást követő éjszakán levelet kaptam Magyarné Anna tagtársunktól, festőművésztől, aki ugyancsak élete igen nehéz szakaszát éli jó ideje. Idézem: „Lajos halála nagyon megviselt. Utolsó levele hozzám az volt, hogy nagyon érdekli az optikai festészet, amiről Caravaggio kapcsán beszéltünk. Nekem ezt írta, erre készül még fel. Nem tudom, el tudta-e kezdeni...”

Úgy gondolom, Lajos velünk fog munkálkodni ezután is.

*Cserjés Katalin
és az Art.Pagony Művészettörténeti
Önképzőkör tagjai*

A megemlékezéshez Haranghy Géza csoporttársunk, költőnk tavalyelőtti névnap-i költeményét mellékelni Kőrünk. Lajos a vers születésekor is súlyos betegséggel küzdött. A következő sorokkal biztatja, vigasztalja, hívja és várja vissza a vers szerzője:

Haranghy Géza

FIXUS AUGUSTUS

AUGUSZTUSI MOZDULATLANSÁGBAN

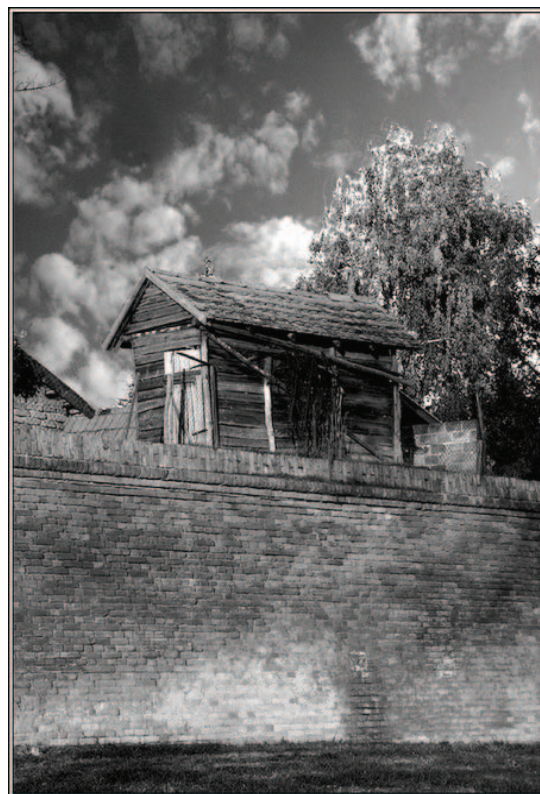
(Rendhagyó névnap-i köszöntő)

...már csillagfények szűrik az esti csendet
mögöttük lopva ott bujkál az éj s
egy régmúlt álmos emlék lopja el
csendben, szívemből a fényt;
köröttem, mégis, fel-felfénylő csillagok –,
mind-mind tetre kész,

tűnj hát ostoba idő!

szívemnek ne légy alkonya,
várhat még tengernyi fény s
az éjnek legszebb csillaga –
augusztusi illat: tűnődő nyáridő;
falevél az ágról, csillag az égről, most
mind szívemre hull –, hull és meggyötör

Dr. Spissák Lajos barátomnak 2012. augusztus 21.

SPISSÁK LAJOS:
A KŐFALON INNEN ÉS TÚL